

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **L. Ch., S., M. B.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 23. 7. 2012, č. j. 4259/12-1300-204694,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012, č. j. 4259/12-1300-204694, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 17.036,- Kč, a to ve lhůtě deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 27. 9. 2012 domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 23. 7. 2012, č. j. 4259/12-1300-204694 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě odvolání žalobce jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Mladé Boleslavi (dále jen „finanční úřad“) ze dne 16. 3. 2012, č. j. 51077/12/048900203813, na jehož základě se žalobce stal plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) s účinností od 5. 3. 2012. V tomto rozhodnutí žalovaný odkázal na ustanovení § 94 odst. 9 a § 108 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve

znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „ZDPH“) a uvedl, že dodavatel uvedený na přiložené faktuře pan R. M., je sice osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, ale zároveň má v tuzemsku místo podnikání, a proto není (a nebyl ani dne 28. 5. 2011, kdy žalobci poskytl deklarované služby) osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku ve smyslu ustanovení § 108 odst. 2 ZDPH.

Dne 1. 1. 2013 nabyt účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, který ustanovením § 19 odst. 1 zrušil mj. i Finanční ředitelství v Praze. Podle § 20 odst. 2 ve spojení s § 5 odst. 1 a § 7 téhož zákona jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Protože podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, na nějž přešla působnost správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, je žalovaným v této věci ze zákona Odvolací finanční ředitelství namísto Finančního ředitelství v Praze. Pokud se dále hovoří o žalovaném, ve vztahu k událostem předcházejícím datum 1. 1. 2013 se jím rozumí Finanční ředitelství v Praze.

Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí nesprávnost v tom směru, že plátcem DPH se stal již 28. 5. 2011 na základě § 94 odst. 9 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „ZDPH“), neboť toho dne mu byla poskytnuta služba s místem plnění v tuzemsku osobou neusazenou v tuzemsku ve smyslu § 108 odst. 2 ZDPH. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, že plátce daně R. M., bytem a sídlem N. L., Slovenská republika (dále jen „poskytovatel služby“) není osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku, neboť jako poskytovatel služby má v tuzemsku živnostenské oprávnění od 15. 11. 2010 s místem podnikání na adrese S., P. Žalobce uvádí, že provozovna poskytovatele služby umístěná v tuzemsku se poskytování předmětné služby nijak neúčastnila. Konečně žalobce poukazuje na nesprávnou definici pojmu „místa podnikání“ a „provozovny“ užitou v ZDPH, která není v souladu se směrnicí Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice č. 2006/112/ES“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zrekapituloval relevantní právní úpravu a dodal, že poskytovatel služby je od 30. 11. 2010 zaregistrován na Finančním úřadu pro Prahu 8 a od 1. 12. 2010 se stal plátcem DPH. Místem jeho podnikání je S. P.. V rámci mezinárodní spolupráce bylo zjištěno, že poskytovatel služby je též registrován k DPH ve Slovenské republice. Poskytovatel služby poskytl žalobci zdanitelné plnění – přípravné a pomocné práce na rodinném domku v R. Povaha těchto prací odpovídá činnostem, které má poskytovatel služby uvedené v tuzemském živnostenském rejstříku. Žalobce se tak nemohl stát plátcem DPH podle § 94 odst. 9 ZDPH, neboť nebylo ověřeno, že poskytovatel služby není osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2 ZDPH.

Žalobce v replice uvedl, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že poskytovatel služby není osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2 ZDPH, tak namítá, že provozovna poskytovatele služby umístěná v tuzemsku se předmětného plnění nijak neúčastnila, dodavatelé prací byly výhradně zahraniční pracovníci. Navíc poskytovatel služby předmětné služby poskytl pod identifikačním číslem získaným v Slovenské republice daňovou registrací v Slovenské republice, jak vyplývá z faktury. Znovu poukazuje na rozpor výkladu žalobce relevantních ustanovení ZDPH se směrnicí č. 2006/112/ES. Provozovna poskytovatele služby v tuzemsku není místem podnikání. Směrnice č. 2006/112/ES nezná pojem „místo podnikání“, nýbrž „sídlo“ a „provozovna“. K výkladu pojmu „sídlo“ žalobce odkazuje na rozhodnutí Soudního dvora evropské unie (dále jen „SD EU“) ve věci *Planzer Luxembourg Sàrl proti Bundeszentralamt für Steuern*, C-73/06. Pro inspiraci při výkladu

pojmu „sídlo“ a „provozovna“ žalobce odkazuje na prováděcí Nařízení Rady (EU) č. 282/2011, kterým se stanoví prováděcí opatření ke směrnici 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „nařízení Rady č. 282/2011“), jež je účinné od 1. 7. 2011. Závěrem žalobce poukazuje na nesprávnou implementaci směrnice č. 2006/112/ES do českého právního řádu, o čemž svědčí přijetí zákona č. 502/2012 Sb., který v ZDPH ruší pojem „místo podnikání“ a definuje pojem „sídla osoby povinné k dani“. Žalobce tak měl pojem „místo podnikání“ vykládat ve světle směrnice č. 2006/112/ES, a nikoliv izolovaně je pohledu českého právního řádu.

Žalovaný v reakci na repliku nesouhlasil s tím, aby soud prováděl navrhované důkazy (výslech žalobce a poskytovatele služby jako svědka) a uvedl, že důkazy k prokázání skutkového stavu je třeba navrhnout v řízení daňovém. V přezkumném řízení soudním totiž podle žalovaného lze přistoupit k dokazování, pokud dané důkazy nemohl žalobce navrhnout již v daňovém řízení. Tento předpoklad však navržený výslech svědka nesplňuje. K úvahám žalobce, že správce daně měl zkoumat, zda v živnostenském rejstříku uvedené místo podnikání dodavatele žalobce splňuje znaky sídla ekonomických činností nebo zda je pouze provozovnou, přičemž v takovém případě se měl žalovaný zabývat tím, zda byla vůbec zapojena do poskytnutí předmětné služby, žalovaný uvádí, že vycházel ze statusu žalobcova dodavatele podle § 108 ZDPH uvedeného v živnostenském rejstříku, kde bylo zapsáno místo podnikání v České republice. Jestliže žalobce uvádí, že toto místo není sídlem hospodářské činnosti dodavatele, které se nachází ve Slovenské republice, pak ale není vyloučeno, že se na adrese uvedené jako místo podnikání nacházela provozovna poskytovatele služeb. O existenci této provozovny přitom spor mezi stranami není, neboť to žalobce v obou replikách opakovaně konstatuje. Žalovaný je tudíž toho názoru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a netrpí vadami, které by měly za důsledek jeho nezákonnost.

Při jednání zástupce žalobce vypověděl žalobci plnou moc.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 3. 2012 žalobce podal finančnímu úřadu přihlášku k registraci k DPH pro plátce, v níž uvedl, že dne 1. 5. 2011 dosáhla výše jeho obrátu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců částky 1,1 mil. Kč. Dne 16. 3. 2012 vydal finanční úřad rozhodnutí o změně registračních údajů tak, že žalobce se stal plátcem DPH s účinností od 5. 3. 2012. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě a žádal žalovaného změnu rozhodnutí finančního úřadu tak, že se plátcem DPH stal s účinností od 28. 5. 2011.

Fakturou – daňovým dokladem ze dne 28. 5. 2011, č. 111100006, vystavenou R. M. – , N. L., N. L., IČO: , DIČ: , IČ DPH: jako dodavatelem, byly fakturovány žalobci jako odběrateli přípravné a pomocné práce na stavbě RD D. – R. za částku 60.000,- Kč + 20 % DPH ve výši 12.000,- Kč, tj. celkem 72.000,- Kč. Na zaplacení fakturované částky žalobce vystavil poskytovateli služby výdajový podkladní doklad ze dne 28. 5. 2011. Poskytovatel služby je veden v živnostenském registru Slovenské republiky pod IČ s místem podnikání N. L. a předmětem podnikání mimo jiné příprava staveníště, zemní a výkopové práce od 1. 4. 2007. Poskytovatel služby je veden v živnostenském rejstříku v České republice pod IČ s místem podnikání S., P. a předmětem podnikání mimo jiné přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti od 15. 11. 2010. Poskytovatel služby je dobrovolně registrován jako plátce DPH v tuzemsku od 1. 12. 2010. V období od ledna 2010

do prosince 2012 neuskutečnil ani nepřijal žádné plnění. Poskytovatel služby dne 27. 1. 2012 sdělil Finančnímu úřadu pro Prahu 8, že protože měl rypadlo a nakladač, stal se plátcem DPH, avšak od 1. 12. 2010 nevykonával žádnou činnost a ani nevystavoval faktury za období 2010 – 2011. V rámci mezinárodní spolupráce bylo zjištěno, že poskytoval služby je ve Slovenské republice registrovaný na DPH od 27. 1. 2009 pod IČ DPH: .

Úkolem soudu je s ohledem na žalobní námitky přezkoumat závěr žalovaného, že poskytovatel služby není osobou povinnou k dani usazenou v tuzemsku.

Podle § 94 odst. 9 ZDPH osoba povinná k dani se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku, které je poskytnuta služba s místem plnění v tuzemsku podle § 10 až 10d a § 10j osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2, se stává plátcem dnem poskytnutí těchto služeb. Plátce je povinen přiznat a zaplatit daň již ze služby poskytnuté tento den.

Podle § 10 ZDPH místem plnění při poskytnutí služby vztahující se k nemovitosti, včetně služby znalce, odhadce a realitní kanceláře, služby ubytovací, udělení práv na užívání nemovitosti a služby při přípravě a koordinaci stavebních prací, jako jsou služby architekta a stavebního dozoru, je místo, kde se nemovitost nachází.

Podle § 108 odst. 2 ZDPH osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku se pro účely tohoto ustanovení rozumí zahraniční osoba povinná k dani, která nemá provozovnu v tuzemsku, nebo osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která nemá sídlo, místo podnikání ani provozovnu v tuzemsku. Pokud zahraniční osoba nebo osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která nemá v tuzemsku sídlo nebo místo podnikání, mají v tuzemsku provozovnu, považují se za osobu povinnou k dani neusazenou v tuzemsku za podmínky, že tato provozovna se neúčastní daného zdanitelného plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby.

Poskytovatel služby bezesporu poskytl žalobci služby vztahující se k nemovitosti, neboť předmětem služby byly přípravné a pomocné práce při výstavbě rodinného domu (nemovitosti), tudíž místo plnění se nachází v tuzemsku. Žalobce se tak mohl stát plátcem DPH podle § 94 odst. 9 ZDPH pouze za předpokladu poskytovatel služby je osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku ve smyslu § 108 odst. 2 ZDPH. Touto osobou je alternativně 1) osoba, která je zahraniční osobou a nemá provozovnu v tuzemsku, nebo tuto provozovnu sice má, avšak tato provozovna se neúčastní daného zdanitelného plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby. 2) osoba, která je registrovaná k dani v jiném členském státě, a nemá sídlo, místo podnikání ani provozovnu v tuzemsku, nebo ačkoli provozovnu v tuzemsku má, tato provozovna daného zdanitelného plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby se neúčastní.

Osobou ve smyslu uvedeném shora pod bodem 1) poskytovatel služby není, neboť ten není zahraniční osobou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. h) ZDPH. Zahraniční osobou podle tohoto ustanovení je osoba, která nemá na území Evropského společenství sídlo, místo podnikání ani místo pobytu. V dané věci však poskytovatel služby má ve Slovenské republice sídlo, resp. místo podnikání.

Žalovaný pak dospěl k závěru, že poskytovatel služby není ani osobou ve smyslu uvedeném shora pod bodem 2), neboť ačkoli je poskytovatel služby registrován k DPH v jiném členském státě (konkrétně na Slovensku), má na území České republiky místo podnikání, což v řízení vyplynulo z živnostenského rejstříku. S tímto závěrem žalovaného

však soud nesouhlasí, respektive nesouhlasí s argumenty, které k odůvodnění tohoto závěru žalovaný použil. Žalovaný totiž svůj závěr o tom, že poskytovatel služby není osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2 ZDPH, opřel pouze o to, že tento poskytovatel služby má na základě živnostenského oprávnění v tuzemsku místo podnikání.

Ačkoli znění § 108 odst. 2 ZDPH by při použití pouze jazykového výkladu tohoto ustanovení dávalo žalovanému v jeho názoru za pravdu, pouze s touto výkladovou metodou si vystačit nelze, neboť problematika DPH je harmonizována právem Evropské unie a tudíž je nutné veškeré vnitrostátní právní předpisy této oblasti vykládat eukokonformně, tj. s ohledem na směrnici Rady č. 2006/112/ES, která byla do českého právního řádu transponována právě ZDPH. Tato směrnice pojem „místo podnikání“, který je (resp. byl) v českém právním řádě spjat s podnikajícími fyzickými osobami, nezná. To neznamená, že by ke skutečnosti, že poskytovatel služby má v tuzemsku místo podnikání nebylo možné přihlížet, nicméně tento pojem použitý v ZDPH je třeba vyložit tak, že musí jít o osobu, která je v tuzemsku usazena ve smyslu směrnice č. 2006/112/ES. Plyne to z čl. 196 této směrnice, podle něhož daň je povinna odvést osoba povinná k dani, nebo právnická osoba nepovinná k dani identifikovaná pro účely DPH, která je příjemcem služby uvedené v článku 44, jestliže tuto službu poskytla osoba povinná k dani, která není usazena v tomto členském státě. Nutno dodat, že aby mohl žalobce splnit povinnost odvést DPH, musel se podle § 94 odst. 9 ZDPH, ve znění účinném k datu přijetí služby, stát plátcem DPH, tedy musel se registrovat.

Sama směrnice č. 2006/112/ES osobu neusazenou v členském státě nedefinuje, nicméně při hledání této definice lze vyjít z judikatury SD EU vztahující se například k čl. 1 odst. 1 třinácté směrnice Rady 86/560/EHS, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Úprava vracení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným na území Společenství, z níž plyne, že pojem „sídlo hospodářské činnosti“ je místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se obecného řízení této společnosti a kde jsou vykonávány funkce její ústřední správy (bod 60 rozsudku SD EU ve věci *C-73/06 Planzer Luxembourg Sàrl proti Bundeszentralamt für Steuern*). Určení místa sídla hospodářské činnosti implikuje zohlednění souboru činitelů, mezi nimiž se v první řadě nachází sídlo společnosti, místo ústřední správy, místo setkávání řídicích osob společnosti a místo, obvykle totožné, kde se rozhoduje o obecné politice společnosti (bod 61 téhož rozsudku SD EU). Takto vymezená definice SD EU se posléze projevila i v nařízení č. Rady (EU) č. 282/2011, konkrétně v čl. 10, ve kterém je v zásadě obdobně vymezován pojem sídlo ekonomické činnosti osoby povinné k dani, které nicméně jako takové ve věci přímo aplikovat nelze, neboť nabylo účinnosti k 1. červenci 2011, tj. až po rozhodném datu, neboť v dané věci je třeba příslušné podmínky pro registraci k DPH zkoumat ke dni 28. 5. 2011, tedy k datu, od něhož žalobce odvíjí svou povinnost být registrován k DPH.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný se otázkou, zda poskytovatel služby je osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku s relevantními argumenty nevypořádal, neboť jeho právní názor, že takový závěr lze učinit na základě toho, že v živnostenském rejstříku je uvedeno místo podnikání, soud nesdílí. Jelikož v dané věci poskytovatel služby podnikal i pod slovenským identifikačním číslem, neboť byl držitelem i slovenského živnostenského listu, bylo by nutno při akceptaci názoru žalovaného dospět k tomu, že poskytovatel služby má dvě sídla (místa podnikání). Taková konstrukce však z hlediska ZDPH možná není, což ostatně připouští ve vyjádření k replice i žalovaný.

Žalobce v žalobě navrhoval provedení důkazu svým výsledkem a též výsledkem poskytovatele služby jako svědka. K provádění dokazování v soudním řízení správním je

třeba vyjít ze zásady, podle níž „§ 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce.“, a ke které shora uvedeným způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62, publ. pod č. 1617/2008 Sb. NSS. Z této zásady plné jurisdikce však existují výjimky. Ty platí zejména pro případy, kdy žalobce tížilo ve správním řízení důkazní břemeno. Pokud jej neunesl, nemůže jej doplněním, případně tvrzením zcela jiných skutečností dodatečně unést v řízení před správním soudem (typicky např. daňové řízení: srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 5 Afs 22/2010 - 95, ze dne 29. 11. 2011, č. j. 8 Afs 37/2011 - 161, či rozsudek ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 Afs 7/2012 - 22).

Pro dokazování v daňovém řízení podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. S ohledem na toto ustanovení tak v návaznosti na povinnost plynoucí žalobci z § 94 odst. 9 ve spojení s § 95 odst. 6 ZDPH byl žalobce povinen v přihlášce k registraci uvést datum rozhodného dne pro povinnost zákonné registrace a současně byl povinen uvést důvod registrace podle § 94 nebo § 96 ZDPH. Toto své tvrzení pak byl povinen prokázat, a to navržením relevantních důkazů. Žalobce jako důkaz označil pouze fakturu vystavenou dne 28. 5. 2011 poskytovatelem služby pod slovenským identifikačním a daňovým identifikačním číslem a výdajový podkladní doklad ze dne 28. 5. 2011, který na zaplacení fakturované částky vystavil žalobce. Tyto důkazy však žalovaný zcela pominul, nezabýval se jimi, stejně jako se nezabýval dalšími důkazy shromážděnými správcem daně, kdy poskytovatel služby pro účely daňového řízení například prohlásil, že ač je plátcem DPH, od 1. 12. 2010 nevykonával žádnou činnost a nevystavoval žádné faktury za období 2010 – 2011. Krom tohoto jeho prohlášení je součástí daňového spisu přehled údajů z daňových přiznání za plátce (poskytovatele služby) sestavený dne 19. 4. 2012, ze kterého plyne, že tento plátce ve sledovaném období druhého čtvrtletí nevykázal žádnou daň na výstupu.

Jestliže žalovaný pominul veškeré uvedené důkazy, musí soud konstatovat, že žalovaný své řízení zatížil vadou, která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tohoto úkolu, tj. zhodnocení veškerých důkazů shromážděných v daňovém řízení a případně provedení důkazů dalších, se soud ujmout nemohl, neboť vzhledem k rozsahu této povinnosti by provádění a hodnocení veškerého dokazování až v rámci soudního přezkumu zcela zjevně přesahovalo jeho rámec a i přes platící zásadu plné jurisdikce.

Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž po zhodnocení shromážděných důkazů, případně po provedení důkazů dalších, budou-li takové navrženy, znovu posoudí, zda poskytovatel služby je osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2 ZDPH a při výkladu příslušných ustanovení ZDPH se bude řídit shora uvedenými úvahami soudu. Dospěje-li přitom žalovaný k závěru, že poskytovatel služby je osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku podle § 108 odst. 2 ZDPH, aniž by soud tento závěr jakkoli nepředjímal, zváží žalovaný, zda je možná zpětná registrace ke dni poskytnutí předmětné služby tak, jak se jí žalobce domáhá.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který

byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 17.036,- Kč. Tuto částku tvoří 4 úkony právní služby, z toho 2 x po 2.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a žaloba – § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 399/2010 Sb.] a 2 x po 3.100,- Kč [replika (byť byla podána ne dvou podáních, přiznává soud náhradu nákladů řízení pouze za jeden úkon, neboť žalobci nic nebránilo, aby veškeré argumenty vznesl už v prvním podání ze dne 2. 1. 2013) a účast u jednání soudu – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále 4 paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a částka 2436,- Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH z předcházejících položek. K tomu je připočten soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.

Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit přímo žalobci. Soud totiž v rámci tohoto písemného vyhotovení rozsudku opravil zjevnou chybu ve výroku rozsudku vyhlášeném při ústním jednání spočívající v určení, aby náhrada nákladů řízení byla placena k rukám zástupce žalobce, ačkoliv ten při jednání žalobci vypověděl plnou moc.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost : A. Lébllová